

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

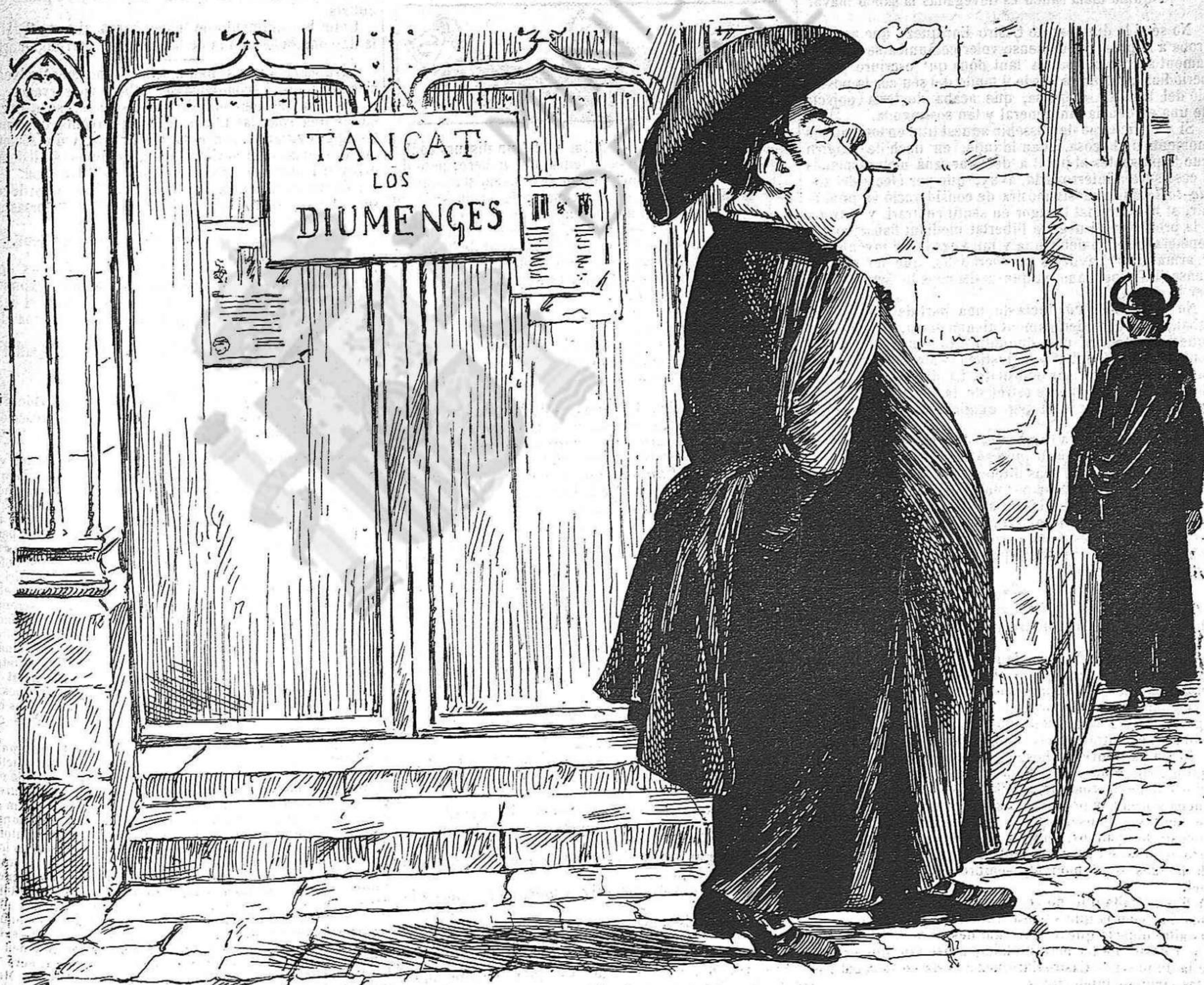
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

LO DESCÀNS DOMINICAL.

—Ja qu' ells volen fer la lley, que donguin l' exemple.

CRÓNICA.

LA NENA MÁRTIR.

STÁ vist: lo mon se democratiza á despit dels que farían qualsevol cosa per evitarlo. Res ho demostrent com lo que acaba de ocurrir a Madrid ab la duquesa de Castro Enriquez, acusada de martirizar á una pobra nena pocedent del hospici de San Sebastián. Tots los periódichs ne van plens: se publican sobre 'l fet detalls, pormenors é incidents ab una prodigalitat tal, que avuy los lectors de las fullas de la prempsa no menjan altra cosa. Lo martiri de la nena hospiciiana es lo plat del dia.

Succehiria lo mateix si la martirizada de la infé es hospiciiana, en lloc de ser tot una duquesa, sigués, per exemple, una bugadera? Lo fet seria enterament igual, y no obstant la opinió no se 'n preocuparia. ¿Per qué? ¿Per ventura no hi hauria una víctima igualment acreda a la compassió pública? Indubtablement. Pero la opinió no 's fixa tant en las víctimas com en los seus butxins, y quan aquests butxins son gent de qualitat, gent visible, gent que disfrutan de aristocràtichs privilegis, llavoras no té res d'extrany que tothom giri la vista y la concentri en un punt determinat, may siga sino pél gust de dir:

—Y quina mala sanch es devegadas la sanch blava!

No sé si la duquesa de Castro Enriquez, que avuy se troba á la presó y que sense voler comunicarse absolutament ab cap periodista tant dóna qu' escriure en los periódichs, malehirá desde 'l fondo del seu cor la posesió del títul de duquesa, que acaba de ferla objecte de una evidència tan general y tan sostinguda.

Si va felicitarse de possehir aquest títul en los primers moments de la cosa, quan lo jutje, en lloc de exigirli que 's presentés al jutjat á declarar, aná molt respectuós á casa sèva á interrogarla, avuy, que per efecte del *tolle-tolle* que aquesta mostra de consideració va produir, s' ha extremat lo rigor en sentit contrari, y 's troba á la presó y se li nega la llibertat medianat fiansa, avuy, repeiteixo, deu malehir una y mil vegadas al inventor de 'l arma dels privilegis aristocràtichs, que no sempre llensa 'l tiro pél canó, ja que molts cops lo deixa sortir per la culata.

No aprobém la conducta de una part de la prempsa, cebantse desconsideradament ab una dama, per més que aquesta dama siga una duquesa. No 'ns sembla prou conforme ab l' equitat y la justicia l' atany de concitar passíons y d' extremar odiositats. La duquesa de Castro Enriquez donarà compte estret de la sèva conducta als únichs que tenen dret per exigirli: als tribunals de justicia.

Pero sense aqueixa campanya de la prempsa que 's revoltà unànim quan lo jutje se dirigi al domicili de l' acusada, ab l' afany, sens dupte, de estoviarli una modestia que la llei imposa per un igual á tots los espanyols, ¿creu ningú que las coses haurian anat per ella tan mal dadas? ¿creu ningú que la infelis criatura, víctima dels maltractes de una aristocràtica senyora, hauria trobat tan fàcilment justicia prompte, eficàs y sobre tot justicia tan exemplar?

**

Qu' existeix aquí un fet digne de correctiu, es indubtable, sense necessitat de trencarse molt lo cap en esbrinarlo.

En primer lloc la hospiciiana Julia San Sebastián no ingressà en lo domicili de la duquesa per sa propia voluntat, sino perque la duquesa s' havia prestat á mantenirla y educarla. ¿No corresponia á las esperansas que la graa senyora havia concebut? Era la nena dolenta, desobedient, entramaliada? Donchs ab la mateixa facilitat que la va treure del hospici, li podia tornar. Ella, pél contrari, continuava tenintla á casa sèva, y ab tals condicions la devia guardar, y tals tractes li devia fer, que la nena aprofità la primera ocasió per fugir de allí, més que depressa, llansantse pels carrers de Madrid, ab lo cos cusit de nyanyos, cuberta de guinyapos, macilenta, esgroguehida, en un estat deplorable. Encare que 'l castich hagués sigut motivat, sempre resulta excessiu y cruel.

Y fins no falta qui, no comprendent ni explicantse tanta maldat, com la que suposa 'l fet de tenir una criatura sens altre objecte que descarregar dessobre d' ella la fúria y 'l desig de fer mal, no falta, repeiteixo, qui crega que la duquesa de Castro Enriquez no està en lo cabal us de sas facultats intelectuals.

En aquest cas, que podrán discernir los metjes forenses en la ocasió oportuna, la duquesa mereixedora de un

manicomio, seria tan digna de compassió com la víctima innocent de les seves rauxas de furor.

De totes maneras, avuy á Espanya no 's parla d' altra cosa. La opinió pública, per expontani impuls ó moguda pels periódichs afanyosos de novedat, se preocupa en absolut de aquest fet, que va adquirint casi las mateixas proporcions del crim del carrer de Fuencarral. Y tot perque las dos úniques figures del quadro ofereixen un viu contrast. Es l' una, la més odiosa, una duquesa milionaria; es l' altra, la més compadida, una hospiciiana desvalguda. ¿Qui es capás de fer apartar la vista de aquest quadro á la opinió pública?

Davant de les ferides, contusions y costuras que omplen lo cos de la pobra nena, fins s' olvidan las costuras, las contusions y las ferides que la política dels partits monárquichs està inferint sobre 'l cos de la desventurada Espanya.

Quedavam en que á Lillo assassinan, en que á Málaga matan... y en aquests moments ningú se 'n recorda.

Deyam que á las Corts s' estava discutint un projecte tan funest com lo que autorisa per aumentar la circulació fiduciaria y per prorrogar per trenta anys més los privilegis que disfruta 'l Banc d' Espanya... y ja ningú fa cas de aquesta sangria bárbara, per la qual s' ha d' escorrer l' última gota de sanch que 'ns quedava á las venas, y l' última pesseta que teniam á la butxaca.

Los botiguers de Madrid se disposavan á tancar las portes dels seus establiments en senyal de protesta... y ja han desistit de ferho, com si necessitessen tenirlas obertas pera sortir al pedris á parlar de la gran qüestió del dia: de la duquesa y de la hospiciiana.

Vaja, que si 'l Banc d' Espanya sigués una mica rumbós, se 'n aniria á la presó, demanaria á la duquesa Isabel de Castre Enriquez, y li diria:

—Senyora, estigui tranquila: pél gran servay que m' ha fet, jo desd'ara 'm comprometo á pagar tots los gastos de la causa.

P. K.

N Sagasta al últim ha fet un discurs contra la politica económica del govern; pero digan lo que vulgan los fusionistas que 's mostren entusiasmats, lo discurs de 'n Sagasta, á mi no m' ha fet lo pés. No: allò de dir: —Senyors, no 'ns recrimén los uns als altres, que 'l mal estat de la Hisenda, no es culpa nostra, sino de las guerras y demés calamitats que han afiglit al país» es una afirmació que no 'm convens, ni 'm satisfa.

**

En Sagasta va dir:

«Cuando se gobierna entre el estampido de los cañones y envueltos por el humo de la pólvora, los gobiernos no hacen aquello que quieren, sino aquello que pueden.»

Això no es veritat. Los gobierns de la restauració que son los que més han esquilmat la Hisenda, no han gobernat entre el estampido de los cañones, sino entre l' estampido de las ampollas de Champany; ni tampoch envueltos por el humo de la pólvora, sino envueltos per la fumera dels puros de la Habana.

No hi ha espetech, ni fumera, ni més cera que la que crema.

Es deliciós lo que passa á Jerusalém. Fa pochs días, á propòsit de la construcció de una paret, los cristians catòlichs romàns y 'ls cristians del rito grech, van enfutismar de tal manera, que si no hi corren los soldats turcs á posarhi la pau, se rompen la crisma, en lo sentit literal de la paraula.

Escenes de tal naturalesa ocorregudas en lo lloc sagrat ahont van desarrollar 'ls misteris més augustos del cristianisme, lo qu' es als turcs deuen ferlos una gracia de deu mil dimonis. Y si no 's converteixen á la verdadera y única religió del amor y la fraternitat, no serà pas per falta de bons exemples.

Un piropo que 'l *Dayly News*, periódich de Londres, dirigeix al príncep de Gales apropósito de la célebre qüestió del joch.

«Es molt grotesch que 'l príncep de Gales porti sempre al damunt los objectes de jugar, tal com los santòns mahometans portan los rosaris pera las seves oracions.»

Es verdaderament grotesch. Pero 'l príncep de Gales podrà dir com aquell:

—Soch tant devot, que vaig sempre ab los sams á la butxaca.

Y al parlar dels sams se treya un joch de cartas.

**

Y apropósito.

L' escàndol que aquesta famosa qüestió ha produhit en tot Inglaterra, ha sigut tan colossal, que 's diu, ab caràcter de certitud que 'l príncep de Gales se mostra inclinat á abdicar la corona en lo seu fill Jordi.

Si aixó s' efectuá, succehiria lo que presumiam. Lo príncep de Gales s' haurá jugat la corona. Ell podrá ben dir que li han fallat lo rey.

Un dato que pinta al viu l' estat d' Espanya durant lo domini dels conservadors.

Desde mars fins à maig del corrent any, es á dir, en l' espai de un trimestre, s' han registrat á Espanya 278 crims en los quals s' ha derramat sanch.

La renda conservadora 'ns vé á sortir á més de tres crims diaris.

Segons un projecte qu' está preparant M. Constans, ministre de la Gobernació de la República francesa, tots los obrers de aquell país al cumplir 55 anys, mentre que 'n fassa trenta que traballin, tindrán dret a percibir del Estat una pensió mínima de 300 franchs ó una pensió màxima de 600. La primera la obtindrán ab tal que hajen estolviat 5 céntims cada dia; la segona, ab tal que hajen estolviat 10 céntims. Tots los patrons tindrán obligació de contribuir també ab 5 ó 10 céntims diaris per cada obrer que vulga entrar en aquesta combinació.

Al cap de 30 anys la cantitat depositada per obrers y patrons sols produuirà una renda de 180 franchs, encargantse l' Estat del resto fins á 300.

Se calcula que aquesta institució tan benèfica, en quant tendeix á fomentar l' esperit de ahorro y á assegurar una pensió vitalícia als fills del traball, vindrà a costar al Estat una suma anual de 100 milions de pesetas.

La República francesa las gastarà ab gust, perque la República es l' amiga natural y la protectora decidida del obrer.

Lo dimars morí l' antich republicà històrich de Barcelona D. Frederich Jordá, que sempre s' havia distingit pèl seu entusiasme y per la sèva consequència. Havia desempenyat ab honradés lo càrrec de regidor y havia contribuït á la fundació de periódichs defensors de las idees republicanes, en èpoques de perill y de grans dificultats.

Unim lo sentiment que 'ns embarga al que aligeix á la desconsolada família de tan distingit correglionari.

Agrupacions que s' han mostrat francament adversaries de la gestió econòmica del govern conservador.

Las Càmaras de comers de tot Espanya, sens excepció de una sola; las Lligas de contribuents unànimes; las Lligas agràries, sense faltarn'hi una, y dos societats tan antitècticas com lo Circul de la Unió mercantil de Madrid y 'l Foment del traball nacional de Barcelona.

¿Ab quina cara dirà ara D. Anton, que 'l partit conservador representa 'ls grans interessos y las forças vivas del país?

Ab la sèva cara de sempre: ab cara de tres Déus.

La justificació de la conducta dels defensors de la lley del descans dominical estriba en aquest argument:

«L' estat es catòlich, y té, en sa consequència, l' deber de mirar ab zel é interés per la salvació eterna dels ciutadans.

Sezuint aquest camí arribaríam sense dificultat al restabliment del Sant Ofici.

¿Es aixó lo que 's desitja?

Diguincho clar y pendréim las nostres providencias contra 'ls que no 's detenen ni davant de las reaccions més desatentadas.

CARTAS DE FORA.—Me diuhen de Manlleu: «Desitjant variros pubills gosar alguns ratos de tranquilitat sempre que 'a casa nostra tingüem rahóns ab la pubilla y 'ls sogres, hem determinat fundar un Centre humorístich-recreatiu, que tindrà per nom la Societat dels Màrtirs, á qual efecte se invitarà á tots los que 's cregan ab mèrits per formarne part, per medi de pregó, senyalant dia y hora Ningú podrà entrar en la societat indicada que no siga pubill, y si es foraster bastarà que algun dels socis accrediti son martiri.—Cada any se farà dir una missa als patrons de la societat los gloriósissims Sants Màrtirs, y ademés se farán serenatas als socis.—Cada tres mesos se celebrarà una vellada literaria-humorística, en la qual no 's podrà parlar de altra cosa que de las dolenteries de pubilles y sogres.—Finalment si algun pubill té la dona que 'l fassa patir, no tindrà més que explicarho als seus companys de societat y aquesta designarà una comissió al objecte de anar á posar las paus á la família.» Així nos ho comunican y així ho publicuem pera coneixement dels pubills màrtirs de Manlleu.

Mossén Miquel de Tamarit, veyste contrariat, puig no li permeteren que anés trayent més objectes de la iglesia de Tamarit per trasportarlos á la de Ferran, situada en lo mateix terme, se proposà pendre una part molt activa en las eleccions municipals, posantse á buscar vots com si 'n ell l' haguessent hagut de nombrar arcadé. Prompe 'ls carlins s' agruparen al seu alrededor y 'ls interventors de aquest partit se constituhiren en lo colegi junt ab los republicans. Y com las candidatures republicanas eran més foscas que las carlistas, anavan portant lo compte, sense reparar que notada aquesta treta alguns republicans votaren ab candidatura clara. Així, y ja cap als últims se creyan estar empats, com així anaren a comunicarlo a Mossén Miquel.—«Aixó ray, digué aquest—si la cosa està empatada, jo la desempatare.»—Y ja tenen a Mossén Miquel anant á votar, segur de la victoria. Pero 's féu l' escrutini y 'ls republicans triunfaren. Mossén Miquel ab una mica més cau en basca. Tan gran sigue 'l seu disgust, que aquell dia ni esma tingüe de tocà a rosari.—Ja ho veu Mossén Miquel, en lo successor de deixis de despataduras, si no vol passá un mal rato.

UNA ANÉCDOTA HISTÓRICA.

UAN ocupava la cadira episcopal barcelonesa lo famós prelat Costa y Borrás, que tant solia distingir-se pels seu zel ardorós y de vegadas fins intempestiu, va succehir lo que vaig á relatarlos.

Havia sortit lo bisbe á passeig en un carruatje tirat per dos brioses mulas, un diumener d' istiu á la tarda, y al trobarse en los encontorns de la ciutat, desitjós de respirar l' alé refrigerant de la marinada, baixà del cotxe, que desde alashoras lo seguí á poca distància, mentrell anava fent un passeig á peu á través de unas hortas molt xamosas.

En son passeig observá á un pagés que arreava á una mula junyida á la roda de una cincia en plena activitat. Lo bisbe s' encaminà al pagés y al trobarse devant d' ell, lo reptà en la següent forma:

—Bon home! ¿Com es que traballéu sent avuy dia de festa? —Cóm es que feu traballar á la mula?

L' hortelà li pégà liambregada, y ab veu molt mesurada, sense enfadarse per aquella reconvenció, li respongué:

—Traballo porque tinc fills per mantenir y l' dia de festa també menjan com los demés días. Y si faig traballar á la mula es perque Déu Nostre Senyor, en comptes de fer sortir l' aygua á flor de terra, la fa passar una mica fonda.

—No obstant—observá l' bisbe—al traballar vos y fer traballar á la mula, esteu faltant als manaments de l' Iglesia y feu un pecat mortal.

—Si peco ó no peco es cosa que no sé, ni m' hi paro, perque altra feyna tinc que pensar ab aquestas coses. Pero si jo pequé, perdoni que li diga, ¿no pecaría molt més vos té que jo mateix?

—¿Jo? A veure, expliquéuvs.

—Si, senyor bisbe. ¿Que 's creu que desde aquí no he vist com baixava del cotxe?

—Y qué voléu dir ab això?

—Que si jo traballo regant' horta, lo seu cotxero traballa també guiant las mulas, y que si la mèva mula sua rodant la cincia, las sevæs suan traginant lo vestit. Y observi, senyor bisbe, que mentrell á mi Déu Nostre Senyor me fa passar l' aygua un xich fonda, á vosté li ha donat bonas camas per anar á peu abont li convinga, sense necessitat de fer traballar ni al cotxero ni á las mulas... ¡Arri, morena!

Aquest ¡Arri, morena! l' digué per animar á la mula; pero com si l' bisbe Costa y Borrás l' hagués pres per ell, girà qua y fugí més que depressa de la presencia de aquell brau pagés, que tan claras acabava de cantàrslas-s'hi.

Ja quants bisbes dels que en lo Senat demandan la santificació de les festas ab carácter obligatori y baix la imposició del Estat, no 'ls seria molt oportú enterarse de aquesta verídica anécdota!...

P. DEL O.

BANDERILLAS.

L' assumptio de la duquesa está ja casi aclarat. gracies al senyor Romero que en favor seu ha parlat. Avants hi havia certs duputes; pero desde ara ja no. —En Romero la defensa? Pues ella no té rahó.

La trepa conservadora diu que l' poble es inconscient, que s' insulta á una duquesa, que s' ha torsat la corrent, que l' cas no té la importància que alguns li volen donar.... —¿Qué es esto? —Una nena á trossos. —Puede el baile continuar...

Comunican de Manila que uns quants moros atrevits nos han dat una sumanta fentros molts morts y ferits. —Qué fa l' govern? —¿qué no renta desseguida aquesta sang? No, senyor; ell sòls s' ocupa d' això dels bitllets del Banch.

Perque la prempsa política s' ha atrevit á defensar á una nena atropellada, la volen amordassar. Ja ho saben, donchs, los periódichs; si es que no volen sufrir, quan un mati una criatura, molt silencio y á dormir.

A Turquia hi ha seqüestros, á Espanya també n' hi ha sagut; ni l' govern d' allá ni l' nostre evitarlo han sapigut. Aquesta hermosa semblansa proba d' un modo cabal, que Espanya y Turquia 's troba á un nivell casi b' igual.

Lo senyor López Domínguez l' altra setmana va fè declaracions avansadas que se 'ns van sentar molt b'. Després, calculant de fixo, que havia cridat massa alt, s' ha rectificat d' un modo que se 'ns ha sentat molt mal.

Sembla que 'n Martinez Campos ha dit ab cert mal humor, que ja l' empipa la marxa del partit conservador. —Mire, donchs, senyor Cánovas! —miri que s' ha reparat que ans d' una coronada l' home sol està empipat!

La vista de la gran causa del célebre Pep delsous, segons de Madrid escriuen no revela secrets nous. Al contrari: algúns fins temen que ab la major bona fe, probi qu' ell no ha fet may trampas, ni defraudacions... ni re.

L' arcalde de Barcelona, ans d' abandonar l' sitial, vol dedicar una Kermese als vehíns en general. Jo no m' explico cóm l' home, tenint los instints que té, no s' deixa unes grans patillas: no li caurian poch b'!

En cada discurs que clava lo desgraciat Cos-Gayón sobre això del Banch d' Espanya, susfreix un nou revolcón. Pero l' home no s' hi enfunda y ab molta flema sol dir: —Per pescá 'ls milions que 'ns deixa, no hi ha més... s' ha de patir!

C. GUÀ.

ESCENAS DEL PORVENIR.

«Las personas que s' atreveixen á traballar en dia festiu, serán tancadas á la presó.» (Article no sé quants d' una llei que ara s' está discutint.)

Entre marit y mulier:

—Avuy es diumener, Pepa: tanca b' la porta, que desde l' carrer no s' veji res.

—Ja està.

—Tapa b' l' forat del pany ara.

—Per qué? ¿qué vols fer?

Lo marit, baixant la veu y ab molt misteri:

—Vull traballar un rato.

Entre un espanyol y un extranjer que ha vingut á visitar á Espanya:

—¿Veus? Això es la presó d' aquest poble...

—Diable! ¡vaya un edifici!...

—Aquí hi tanquem als criminals y als obrers que traballan massa.

Gacetilla d' un periódich:

«Ahir, diumener, va observar-se qu' eran moltes las personnes que traballaven. A pesar d' això, no se 'n va portar capá la presó, perque com los encarregats de la vigilancia diu que també volen santificar las festas, no hi ha ningú que agafi als que atropellan la llei.»

Un' altra gacetilla:

«Ahir varias personas de bons sentiments increpavan á un cotxero, perque anava á prestar servys sent dia festiu. Pero l' cotxero va replicar, que lò únic que feya era «passejar per distreures, resultant això que ell y l' animal celebren cristianament la festa.»

En un quartelillo de bombers:

—Corrin! ¡cuytin!... ¡S' ha calat foch aquí á la cantonada!

—Ja veurà... avuy es diumener...

—Bé, ¿qué vol dir ab això?

—Que no sab que á la festa no 's pot traballar?

—Jo m' creya que la llei deya que en certs cassos...

—Sí; avants sí que ho deya la llei; pero de mica en mica l' han anada completant y perfeccionant.

—Miri que l' foch aumenta!

—No sé que dirli: perque l' deixavan encendre, sent diumener. Vejin si l' poden entretenir ab bonas paraules, y li prometo que demà á primera hora 'ns tindrà allà ab las bombas.

Entre amichs:

—Encara no t' han portat may á la presó cap diumener?

—No.

—Gandul!

En lo despatx de l' Arcaldia:

—Senyor arcalde, vinch á delatarli un abús que estan realisant los seus subordinats.

—¿Qué passa?

—Que molts traballadors deixan de descansar á las festas, y ho fan impunement.

—Cóm?

—Sobornan als municipals y 'ls donan una cantitat per que fassin los ulls grossos y 'ls deixin traballar.

—Està b': li prometo que evitaré aquesta escandalosa corrupció.

—Dèu li pagui!

Entre un polissón y un corder qu' està empaquetant una pessa de corda:

—Mestre, feu lo favor de seguirme: heu sigut sorpres infraganti. Avuy es diumener.

—Oh! es que jo...

—Nada: traballava. Segusume sense replicar.

—Pero si no 'm deixeu explicaros la cosa.

—¿Qué? Veyam.

—Aquesta pessa de corda acaba d' encarregàrmela un municipal...

—¿Y per avuy la necessita precisament?

—Sí, home... ¿no veieu qu' es per lligar y portar á la presó als brétoles que atrapi traballant?...

Entre una autoritat y un ataconador:

—Ey! ¿com es que traballéu avuy?

—¿Avuy?

—Sí, ¿no sabéu qu' es festa? —L' ataconador fent lo pàges:

—No ho sabia... Com que un servidor no té parnóstich!

En un tribunal:

Lo jutge: —Acusat, alsis, Ja sab de què se 'l acusa? Van atrapar diumener tocant en un ball.

—Pero bueno, jo no traballava pas.

—¿Y donchs qué feya?

—Tocava; m' divertia. N' hi ha que 's diverteixen ballant;

jo m' divertixo tocant.

—¿Sí? Pues ja està llest: toqui...

—¿Qué?

—Toqui 'l dos.

A. MARCH.

A qüestió de la santificació de les festas, que tanta bullia ha mogut en lo Senat, donant lloc a que una ratxa de bisbes lluhissen les seves gràcies espirituals, ha quedat poch ménos qu' encallada.

Arriba l' hora de votarla, tot està á punt pera sortirne de un cop; pero dóna la casualitat maleïda de que may hi ha prou número de senadors.

Y aixis lo temps passa y la Joana balla... Es á dir la Joana: qui balla realment es lo Sr. Satanás, que á horas d' ara ja no 's pot tenir de riure.

Un senador dels que faitan á la sessió cada vegada que 's tracta de aprovar la citada llei, deya per disculparse:

—De mi no poden queixarse 'ls bisbes, ni 'ls catòlics més exigents. Jo m' adelanto al cumpliment de la llei, y faig festa fins los dias de feyna. Ab això demostro prácticament que quan un no vol traballar, totes las lyes son inecessàries.

Un argument irrebatible.

Fins ara han dit los predicadors en tots los tons, que 'ls que s' atreveixen á traballar los días festius, s' han de condemnar sense remey.

Fa sigles y sigles que amenassan als infractors ab las penas eternas del infern, y 'ls infractors segueixen traballant com si tal cosa.

Ara b', 'ls representants de la iglesia, veient l' ineficacia de aquestes amenassas, han pensat que 'l precepte religiós se cumılırà, si l' Estat imposava als infractors una multa de 25 pesetas. Tal es l' esperit de la llei.

Donchs ara raciocinem.

—No reconeixen los Prelats mateixos, al procedir això, l' ineficacia completa de las sevæs predicacions?

—No creuen y reconeixen implicitament que té més eficacia y ta més forta una multa de 25 pesetas, que l' amenassa de la eterna condemnatòria?

—Y quins sentiments catòlics son aquests que per una multa de 25 pessetas s' alteran y s' afectan, y davant del foch del infern permaneixen tranquillos é imperturbables?

Me sembla que tots los bisbes d' Espanya, per més que busquin al fondo de la mitra, no trobarán una rahó per rebatre aquest argument de sentit comú.

O sino aquí està D. Jaume: li dono de temps si vol fins lo de fumarse un centenar de cajetillas: ¿qué s' hi jugan que no 'm contesta?

Contra lo que tothom esperava, en Romero Robledo ha sigut reconegut diputat electe per la societat de amichs del país de Madrid, á pesar dels escàndols qu' en la seva elecció varen cometre's.

Y no obstant, la cosa es molt natural.

Quan al govern li convé, tots s' arregla y tot se justifica.

Mal los amichs del pais s' hajan de tornar amichs del pahir.

Si 'm capigués l' honor de formar part del Senat, apena s' aproben la llei del descans dominical, presentaria una proposició de llei, demandant que del sou que percibeix lo clero, sense distinció, desde 'ls arquebisbes al últim rector de la més insignificant parroquia, se 'n rebai-xés una cantitat corresponent als dias de festa que conta l' any.

Traballar en dias de festa es un pecat, ¿no es això?

Donchs cobrar lo jornal sense traballar es un pecat y mili.

Me sembla que si al clero se li apliqués la llei del descans dominical, los bisbes espanyols no 's mostrarien tan fogosos.

LA CAMPANA DE GRACIA.

Als postres de un banquete donat en los jardins del Refiro, en López Domínguez va fer declaracions tan democràtiques, que rayavan en republicanes.

Pero va passar la digestió, y 'l mateix general deya:
—Cuidado, senyors, que jo no he declarat tal cosa, en la forma que m' ho atribueixen.

Ara comprehenc la legítima repugnancia que demostra algú en concedir lo poder al general López Domínguez.

—Aquest home—deu dir—sempre que menja s' entusiasma y 's torna miñ republicano. Per lo tant no hi ha manera millor de tenirlo fiel á las venerandas institucions, que obligantlo á dejunar.

Una de las partidas que han deixat de figurar en lo projecte de pressupuestos del Estat confeccionat pels conservadors, es la qu' estava destinada á la extinció de las plagas.

¿Qué han de fé 'ls conservadors?

—No son plagas eils també?

Donchs al perdoná á las plagas miran en favor dels seus.

—Han vist tranquilitat com ja del Sr. Navarro Reverter? Lo dia que van pujar los conservadors va ferse de l' olla, pescant al vol la subsecretaria de Hisenda. Y un cop subsecretari, ja no té més feyna que detensar á peu y á caball los projectes de 'n Cos Gayón, fins al extrém de insultar als que 'ls combaten.

Sr. Navarro: á dreta lley vosté s' hauria de dir Na-Barra.

—En llemosi Sra. Barra!

Un dels sarauhistas elegit regidor per obra y gracia dels conservadors, ja ha trobat la manera de acreditar que paga contribució. Molt li ha costat; pero al últim ha sortit ab la séva.

Figurava al principi com á sastre de tall; pero aixó no li valia, y ha hagut de buscar un nou ofici. Al últim, després de seguir pobles y vilas, ha trobat, segons sembla, en un poblet no molt distant de Barcelona, qui s'ha prestat á ferlo passar com á comerciant de grans.

Un que s' enterava de l' odissea de aquest regidor en busca de una quota contributiva, al saber aixó dels grans va dir:

—Valdria la pena de que 'l punt s' aclarís bè. ¿En qué comercia aquest minyo? ¿En grans ó bè en verrugas?

Segons veig en un periódich de Manresa, 'l comandant de municipals de aquella ciutat, Sr. Suau, se proposa establir una academia d' esgrima.

Mentre duri 'l reynat de D. Pere 'l cruel, no crech que li faltin alumnes al comandant de municipals de Manresa.

Y no per donar garrotadas.
Per parlaras.

Llegeixo en un periódich:

«Se han establert á Tarragona varios pares carmelitas descalsos.»

—Descalsos, eh?

Donchs ells que 's descuidin una mica y ja veurán si tardaran molt temps á calssarse las botas.

¡Qui pogués ser marino de la esquadra espanyola de instrucció!

Corrent continuament per Llevant, va de Atenas á Rodas, de Rodas á Jaffa, rebent en tots los ports grans obsequis, y pagantlos ab suntuosas festas.

Nosaltres no podrém tenir marina de guerra; pero marina de gresca?... A veure qui 'ns passa la ma per la cara.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA.—Car-re-te-ra.
2. ANAGRAMA-ACENTIGRAFO.—Cabo-Bacó-Baco.
3. TRENCACLOSCAS.—La rosa blanca.
4. ROMBO.—

P A L
— P A U L A —
M A U R I C I
L L I M A
A C A
I

5. GEROGLÍFICH.—Carli y ase es igual.

Han endavinat las 5 solucions, los ciutadans Bonifaci Bonifás, Pep Galleda y Pere Suau; n' han endavinadas 4, J. Solanás y Un Sicutérat; 3, P. Xibau y C., Quim González y R. T. y T.; 2, Una Kata, y 1 no més, R. Malalta y Un Fariteu.

XARADA.

Si li pego diu la Quima:

—Prima!

LA DOCTRINA DEL CLERO.

Si l' obrer al diumena
no trallant no menja,
que s' aplaqui la gana
tragant fulls de Doctrina cristiana.

Y ells per sortir de pena
se tiran á l' esquena
la tal doctrina... y cobran...
Me sembla á mi que 'ls comentaris sobran.

Es molt útil part del cos
dos
Agrada molt á en Vergés
tres.

Y sent jo ara 'l seu promés
trobo cosa ben pensada
dedicat aquesta xarada
á ma prima-dos y tres.

GERONI DE LA BORDETA.

ANAGRAMA.

Passejantme l' altre dia
pel jardí de D. Pasqual,
vaig trobarhi á la Maria,
que sota una gran total
lo drama total llegia.

JAPET DE L' ORGA.

MA SOGRA.

Formar ab aquestas lletras lo nom de un carrer de Barcelona.

UN MONUMENT.

GEROGLÍFICH.

III

II I

I III

I III

VI

MR. EUGÓN.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Cañoles, L. J. S., C. Ravell, J. Sapetti, Marianet, Maikel Migori, Un Sardanista, J. Fontrodona, J. Mestres Coll, Ll. Evol, Emilio Llavorol, Enrich P. y A. M. Romerales:—Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.

Clutadans Pep Galleda, Un Andaluz, Froilán Irritat, Joanet de Berga, A. Serra (a) Esparbech, Jumera, M. Jordana, J. Isug Nomira, J. Nicolau Jordà, X. Anti-monarquich, J. Staramsa, P. Xibau y C., F. A. Misericord y R. T. y T.:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Clutada J. Prats Nayach: L' assumptio 'l trobem poch espontaneo. —J. Carbonell: Las poesias van bè.—Camilo Kleks: Son molt fluixtas.—Japet de l' Orga: La publicarem.—Piripichio: La poesia allà va tè alguns versos mal accentuats; l' altre està millor: la de que 'ns parla la guardem en cartera.—Ramonet R.: L' article va bè; los versos son repebos.—A. Salabert: L' article deixe encare molt que desitjar: hi ha molta divagació y poch brillo en lo maneig de la prosa.—G. Raresa: Es molt desgabellada.—Gestus II: Rebudas las poesias duplicadas.—Domingo Bartrina: Preferim que las composicions no tinguin dedicatoria, per no donar lloch á respuestas. Los sonets de aquesta setmana son inferiors als de la passada.—J. Mallol: Publicarem la suplica; l' altre es fluixa.—F. Llenas: No sols la varem rebre, sino que ademés la tenim composta; y si no s' ha publicat encare, es per falta d' espai.—M. Bonapasta: Los versos d' aquesta setmana son fluixets: los que guardem serán publicats.—J. Ll. (Castellví): Si no s' explica més clar, no 'l entenem.—Ll. Salvador: La poesia va bè.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso. Arch del Teatro. 21 - 23